

adelma von vay

Rudolf Passian

SPOSOBNOSTI V IN IZVEN TRANSA

Doživetja v Braziliji

Mednarodni simpozij o življenju in delu Adelme von Vay - Slovenske Konjice, 04. december 2012

Spoštovane gospe in gospodje, dragi prijatelji!

Nobenega dvoma več ni o tem, da je bila baronica Adelma von Vay močno medialno nadarjena. Svoje tozadevne (prirojene) nadarjenosti je lahko kadarkoli aktivirala, ne da bi morala za to preiti v neko nenavadno psihično stanje.

Za časa njenega zemeljskega življenja, ko še ni bilo takšnega znanja in takšnih preiskovalnih aparatov kot jih imamo danes, so nenavadna stanja zavesti na grobo delili v tri kategorije: V

- 1) hipnotično
- 2) somnambulno in
- 3) medialno stanje transa

Glavne značilnosti, po katerih jih ločimo, pa so na kratko naslednje:

- 1) Pri hipnozi pride ponavadi samo do pasivnega odgovora in reakcije na besede, misli in predstave hipnotizerja. Hipnotizirana oseba uporablja izključno svoj glas, sicer popolnoma ničesar.
- 2) Pri somnambulizmu ne le, da lahko oseba (z zaprtimi očmi) hodi v spanju (Človek, ki je nagnjen k somnambulizmu, lahko npr. "z mesečniško gotovostjo" teka vzdolž strešnega slemena; to je nemogoče tudi pri najmočnejši hipnotični sugestiji.), temveč lahko tudi postavlja točne diagnoze zase in za druge, vključno s predpisovanjem zdravil in natančnim napovedovanjem poteka bolezni.
- 3) Pri tretji stopnji, pri medialnem stanju transa, ki obstaja spet v večih stopnjah, oseba aktivno govori in diskutira kot v normalnem življenju.

Če se nekdo prebudi iz medialnega polnega ali globokega transa, mu popolnoma manjka *spomin* na to, kar se je zgodilo vmes. Tu tudi nobena hipnotična sugestija ne bi pomagala, da bi se po prebujenju vsega spominjal. Pri dotični osebi pride do *fenomena popolne menjave osebnosti*: pogosto s spremenjenim glasom in s popolnoma drugačnim obnašanjem, medij nenadoma pokaže znanje in sposobnosti,

ki jih v normalnem stanju nima. To lahko še posebej opazujemo pri *zdravilcih* v deželah tretjega sveta, še posebej v Braziliji. Bitje, ki se manifestira v transu ni nujno mrtev *človek*; hoče pa (praviloma), da jo upoštevamo kot samostojno osebnost. Fiziološke meritve, kot jih je npr. opravil prof. Giorgio de Simone iz Neaplja, so prinesle dokaze za dejansko neodvisnost osebe iz transa od medija (*Esotera*, št. 4/79, str. 317).

Za definicijo naše človeške zavesti imamo na razpolago številne modele. Najpreprostejši model sestoji iz naše *budne in dnevne zavesti*, *podzavesti* in *nadzavesti*. Nazorno primerjavo nam ponuja barvni spekter: podzavest ustreza nizkofrekvenčnemu infrardečemu območju, našo dnevno zavest bi lahko primerjali z (nam vidno) svetlobo sedembarvnega spektra in nadzavest bi lahko dodelili višjefrekvenčnemu ultravioletnemu območju spektra ...

Da pa tudi v nas "dremajo" praktični medicinsko-kirurški talenti, kot jih preprosti ljudje pripisujejo stanju transa, pa lahko vsekakor dvomimo!

Za znanega brazilskega zdravilca s transom Pedra de Freitas, imenovanega Ze Arigo je znano, da je imel samo minimalno šolsko izobrazbo. V stanju transa se je kljub temu vedel kot izkušen zdravnik in kirurg, razpolagal je z omembe vrednim znanjem medicine, anatomije in farmacije. Z veliko hitrostjo je pisal recepte, ki so jih sprejemali tudi lekarnarji!

Med osebnostmi, ki so se pojavile med transom pri njem (v nadaljevanju označene z TP (Trance-Persönlichkeit)), ki so v svojih individualnostih ostale ves čas enake, ves čas izstopa ena, ki se je imenovala "Dr. Adolf Fritz" in je trdila, da je nemški vojaški zdravnik, ki je umrl v 1. svetovni vojni.

Arigo sam, se je le z odporom in postopoma sprijaznil s tem, kar je počel v stanju transa, namreč delal s pacienti in celo operiral. Kot aktiven katolik o "takšnih stvareh" ni hotel ničesar slišati. Ko se je prvič videl na filmu, kako operira med transom, mu je postalo slabo. In vendar je nazadnje pri njegovem "Dr. Fritzu" pomoč iskalo in našlo tisoče in tisoče bolnikov.

V primerih kot je Arigov, *fenomen nenaučenih strokovnih sposobnosti in zmožnosti* sploh ni edino, kar je tako neverjetno. Nič manj presenetljiva ni *odsotnost anestezije in asepse* pri takšnih kvazikirurških posegih. Pogosto, večkrat tudi na meni samem, sem doživel kako se je delalo z najpreprostejšimi in nedezinficiranimi "operacijskimi inštrumenti", ne da bi prišlo do infekcij.

Tudi krvi je le malo in pacienti nimajo, razen izjem, niti strahu, niti ne čutijo bolečin. Če ostane, rana, ki se mora potem zaceliti sama, se ponavadi namesti samo najnujnejša preveza. V nasprotnem primeru zdravilec s transom samo nekajkrat potegne čez svežo rano in takio doseže, da se ta takoj zaceli.

Odkar se je Arigos januarja 1971 smrtno ponesrečil, se vedno znova pojavljajo zdravilci s transom, ki zase trdijo, da se "Dr. Fritz" zdaj pojavlja preko njih. Nekateri od teh sem tudi sam spoznal, zato bi rad k temi "Sposobnosti v in izven stanja transa" na kratko povedal nekaj iz mojih tozadevnih izkušenj:

1. Primer / Oscar Wilde de Oliveira Silva / operacija ledvičnih kamnov

Med mojim študijskim potovanjem 1975 v Južni Ameriki sem trpel za kolikami (bolečinami) ledvičnih kamnov. Rentgenska preiskava je pokazala, da imam v desni ledvici kamen v velikosti fižola. Na tej ledvici sem bil že dvakrat operiran, saj kamna ni bilo mogoče odstraniti na noben drug način. Da bi se izognil stroškom zelo dragega bivanja v brazilskih bolnišnicah, sem sledil nasvetu takratnega zdrav-

nika nemške ambasade, dr. Friedricha Krönerja ter sem konzultiral Arigovega naslednika, takrat 40 let starega Oscarja Wildeja de Oliveira Silva iz Salvadorja.

Da se imeni Arigovega in Oscarjevega TP-ja nista ujemali, na Oscarja ni naredilo pretiranega vtisa. Oscarjev "Dr. Fritz" se namreč ni imenoval "Dr. Adolf Fritz", temveč "Dr. Fritz Hermann".

"Dr. Fritz" mi je nazadnje razložil, da mi lahko spravi kamen ven, toda da bi moral, da bi se rana pozdravila, ostati v postelji še en teden. Predvideval pa je, da si želim svoje potovanje nadaljevati. Zato je želel uporabiti "aparatus", s čimer bi odpravil moje bolečine ter počasi razkrojil moj ledvični kamen.

Prepuštil sem TP-ju, da stori, kar se mu je zdelo potrebno, ter se ulegel s trebuhom na ležišče. Nadaljnje dogajanje ni trajalo niti dve minuti toda: poseg je bil precej boleč! To me je presenetilo, saj pri nobenem od prej obravnavanih pacientov nisem opazil najmanjšega znamenja bolečine. Ker bolečin nisem pričakoval, seveda tudi ni bilo efekta pričakovanja.

Jasno sem čutil pekočo bolečino, ki jo je spremljal svojevrsten pritisk, ko mi je Oscar z vidno obrabljenim žepnim nožem izvedel - po Dr. Krönerju - parakostalni zarez. Nič manj boleče ni bilo, ko mi je nož započil v moje telo ter ga vzvratno potegnil ven. Hkrati se je v na dotik občutljivi okolici mojih ledvic razvila močna, prijetna toplota, ki je v trenutku pregnala bolečino kolike. Vsemu navkljub se na moji koži ni *poznala niti sled posega*, čeprav mi je izteklo tudi nekaj krvi. Hočem reči, videti je bilo kot kri; preiskava na mestu ni bila možna.

Rentgenska preiskava, opravljena čez dva dni je pokazala, da se je kamen dekalciniral ter se premaknil kakšne 3 cm v smeri proti sečevodu, ne da bi pri tem prišlo do krvavitev. Po treh tednih ga na röntgenski sliki več ni bilo mogoče zaznati in brez težav sem lahko nadaljeval s svojim potovanjem.

2. Primer / Lourival de Freitasova ozdravitev hernije medvretenčne ploščice.

O tem čudežnem možu sem že veliko slišal; da pa bi ga spoznal, pa je bilo težko, saj se je le redko zadrževal v svojem stanovanju. Pogosto so ga konzultirali iz vladnih in visokih vojaških krogov. To ga je očitno ščitilo pred težavami z oblastmi.

Na pričetku mojega tretjega študijskega potovanja po Braziliji (1977) me je doletela nepričakovana težava, namreč bolečine v križu ("Hexenschuss") najhujše vrste. Ko sem obiskal z Lourivalom spoprijateljjenega katoliškega duhovnika, je ta menil, da bi mi Louviral tu lahko pomagal. Predlagal je, da se preprosto odpeljeva do njegovega stanovanja, ker bi lahko imela srečo in ga srečala.

To se je tudi dejansko zgodilo. Sicer se nisem nameraval ponovno pustiti zdraviti zdravilcu s transom, saj sem v letu pred tem naletel na prevaranta, ki je mojo težavo samo poslabšal. Veselilo pa me je, da bom končno spoznal Lourivala; razen tega nikakor ni bilo gotovo, da me bo obravnaval, saj je ponavadi skoraj alergično reagiral na nenehne prošnje za obravnavo, ki so prihajale do njega.

Drug za drugim so vstopali obiskovalci; vladalo je veselo vzdušje. Nenadoma je Lourival zapadel v trans. Dvignil se je in pozdravil navzoče, kot da bi šele prišli. Obstal je pred mano in razglasil, da me želi operirati. Dva "diska" naj bi padla ven, ampak to naj bi on spravljal v red.

Podrobnosti moram tu preskočiti; opisane so v moji knjigi *ABENITEUR PSI* (Dogodivščina ψ) - vseeno pa vam ne morem zamolčati t.i. operacijskih instrumentov. Te so sestavljala škarje srednje velikosti, britvica, več šivank in nož za mazanje masla. "O strela," sem si pomislil, "je to vse za mene?"

Lourival je pričel otipavati območje operacije. V ledvenem predelu levo od hrbtenice je s flomastrom potegnil okrog 8 cm dolgo črtico in s tem označil predvideni zarez. Ko je vmes zazvonil telefon, ga je dvignil ter se pričel pogovarjati. Seveda v transu.

Nato so mu podali dva do polovice z vodovodno vodo napolnjena kozarca, ki ju je magnetopatsko obdelal. Enega je do konca izpil, iz drugega pa je napolnil injekcijo in mi pričel z devetimi vbodi okrog označbe vbrizgavati to vodo. To naj bi povzročilo lokalno narkozo; jaz sem sicer menil, da je to bolj simbolično početje in spada takorekoč k "ceremonialu".

Nazadnje je Lourival pričel, izmenično z britvico in s škarjami, odpirati kožo vzdolž označene linije, pri čemer je priteklo le nenavadno malo krvi. Dr. Kröner je zabeležil v svoj zapisnik (podajam v skrajšani obliki) naslednje:

Lourival je kožo razprl v okolici ledij na levi strani. Potem je v rano zapičil majhen namizni nož - zraven hrbtenice v smeri le-te, očitno vse do kosti, slišalo se je namreč škrtanje. Lahko bi bilo med 1. vretencem križnice in 5. vretencem ledij. Potem še enkrat, med 5. in 4. vretencem ledij. Potem ko je zapičil prvič je Lourival rekel: "Prvi disk je vstavljen." Kasneje: "Zdaj je vstavljen drugi."

Očitno je bilo, da je Lourival izvedel pravi zarez. Nož je zapičil okoli 4-6 cm globoko v pacientovo telo. Vsekakor tako globoko, da sem se bal, da bo poškodoval arterijo, kar bi po mojem mnenju lahko povzročilo komplikacije.

Toliko Dr. Kröner.

Lourival je potem rano zažil s šivanko in sukancem ter čez namestil najnujnejšo prevezo. Po vrnitvi v stanovanje Dr. Krönerja so se dve uri po polnoči pričele tipične pooperacijske bolečine. Torej je prej dejansko delovala anestezija. Z vodovodno vodo!

Zvečer drugega dne po tem je Lourival, ponovno v transu, izvlekel šive. Operacijska brazgotina je v tričetrt leta brez sledu izginila. Bolečin v križu ("Hexenschuss") po tem več nisem imel.

3. Primer / doživetje z Lourivalom de Freitasom v Londonu, februarja 1985.

Štiridesetletni pacientki je Lourival pomagal že enkrat pred tem. Zdaj je ležala na tepihu v dvorani, ki je bila okrašena kot za pusta. Bočno, nekoliko nad popkom se je Lourival približal z ostro nabrušenim nožem za maslo. Pred tem je neopažen ležal na tepihu; nek gost je celo stopil nanj.

Tudi tokrat je naredil približno 8 cm dolg zarez in priteklo je le malo krvi. Potem je bilo videti, kot da hoče s pomočjo noža za maslo v svežo rano pottisniti košček vate; jasno sem lahko videl, kako je iz rane na nož zdrknil temnorjav okrogel kamen. Imel je premer 2 cm in je bil na tečajih sploščen. Kasnejša preiskava je pokazala: holesterol. Občudovanja vreden žolčni kamen torej!

Potem ko je Lourival namestil najnujnejšo prevezo, je zahteval - kot je pri njem običajno - da pacientka zapleše. - Tik preden iz transa preide v normalno stanje, ima navado, da objame najbližje stoječega, njegovo telo se na kratko sesede in nemudoma mu prinesejo velik kozarec vode, ki ga izpije v pohlepnih požirkih, kot nekdo ki umira od žeje.

4. *Primer* / zadeva spet Lourivala de Freitas in sicer povsem nenavadno "operacijo" prostate.

Do zdaj je name naredila največji vtis izkušnja s kirurgom v transu, ki sem jo doživel leta 1983. Stare težave s prostato, ki so se mi razvile med ujetništvom, so mi povzročale čedalje večje težave, tako da sem bil v kratkem času trikrat operiran. Ko pa bi moral kmalu biti operiran že četrtič, mi je na pomoč priskočil Lourival de Freitas.

Tokrat mi je v višini dimeljnice skozi kožo zapičil dve kanili (cevki). Potem je med močnim tresenjem k mojemu trebuhu pritisnil prazen kozarec. Nenadoma je gruda sveže rdečega tkiva (s premerom približno 3 cm) prešla *skozi nepoškodovano kožo*, brez krvi in brez da bi pustila kakšno sled in padla v kozarec!

Tokrat sem storil napako, ko nisem upošteval večkratnih pozivov TP-ja, naj vzamem kos tkiva s seboj za histološke preiskave. Meni osebno je zadostoval rezultat kot tak in njegov takojšnji uspeh. Spet sem lahko normalno uriniral in od takrat mi ni bilo več treba na operacijo.

5. *Primer* / Pri številnih kirurških posegih v transu sem bil prisoten kot neposreden opazovalec. Na primer, ko je Oscar Wilde de Oliveira Silva s škarjicami za nohte odstranil velik, trd aterom (med ljudmi znan kot "lojna bula") z glave neke 70-letne gospe. Zelo je krvavel. Pacientka je imela na glavi več ateromov in vsakič ko se je ena rana zacelila je Oscar na enak način odstranil naslednjo.

6. *Primer* / V neki spiritualistični kliniki sem videl, kako je kirurg v transu, nek trgovec, operiral približno 40-letno slabotno gospo. Kakšna 2 cm pod popkom ji je naredil kakšnih 30 cm dolg zarez. Čreva, ki so ji deloma visela ven je z golo roko potisnil proti trebuhu ter izvlekel maternico, na kateri je bila majhna rumena cista. To je odstranil in mi jo hotel položiti v roko. Potem je čreva spet stlačil v trebušno votlino in zašil rano.

Pacientka je bila bleda, toda pri polni zavesti; potihoma je molila. Poseg je trajal približno 45 minut. Potem je žensko njen mož odpeljal domov.

Drugo izkušnjo, ki se ni odvijala v transu, sem doživel pri mladeniču temnejše polti, t.i. "Požiralcu".

8. *Primer* / Ime mu je bilo Isaias Braga dos Santos. Ko sem ga spoznal, je bil star 21 let. Kasneje je na nasilen način izgubil življenje. Isaias, ki duhovno ni bil posebej gibčen, je bil zmožen požreti različne predmete in jih spet izpljuniti, npr. krogle za biliard, lisice za roke, približno 8 cm dolgo plastično injekcijo z nastavljenim iglo in še kaj drugega.

Ko je gotal krogle za biliard, ki so se mu razločile pod trebušno steno, smo lahko predlagali barvno zaporedje, po katerem jih je spet izpljunil. Ravno tako je bilo s posamičnimi deli vžigalnika, ki ga je razstavil v svojem trebuhu.

Plastično injekcijo sem mu sam potisnil v usta, z iglo naprej. Ko jo je pogoltnil, sta bili zmerom dve možnosti: Ali je najprej izpljunil iglo, injekcija pa je sledila ali pa je iglo v trebuhu ločil od injekcije in jo potisnil skozi steno trebuha navzven; jaz sam sem jo potegnil ven!

Ključavnico (žabico) sem zahakljal s kovinsko ročno uro, tako da sta nastala člena, ujeta drug v drugega. Isaias je vse skupaj požrl. Potem ko je kot ponavadi stiskal območje svojega trebuha, je vsako posebej izpljunil, odprto ključavnico in uro. Isto je naredil s parom lisic (za roke), ki sem jih kupil jaz sam. Odprte so druge za drugo spet prišle na plano.

Ko je pogoltnil fižolček - čisto navaden fižolček - se mu je ta na nepojasnen način pojavil pod veko in deloval kot t.i. očesni ječmenček. Isias je potem fižolček (ali pa tudi kroglo za revolver!) iztisnil pod veko vse do korena nosu. Fižolček (ali pa izstrelek) je potem izstopil iz očesnega koticčka kot solza.

S pomočjo mojega prijatelja, glavnega policijskega zdravnika Dr. Frederica Hoppeja, nam je uspelo, da smo "Požiralca" v neki bolnišnici rentgensko preiskali.

Tu je pogoltnil med drugim medeninasto utež zidarske svinčnice, ki je bila 5 cm debela in 7 cm visoka. Med požiranjem, prav tako kot pri kroglah za biliard, ni bilo opaziti nobene odebelitve vratu. Isaias je delal z golim zgornjim delom telesa, tako da pred očim močno kritičnih in nezaupljivih zdravnikov ni bil možen noben trik. Za kaj takšnega izredno nizka stopnja inteligence "Požiralca" niti ne bi zadostovala.

Rentgenski posnetki so razkrili nekaj osupljivega: medeninasta utež je ležala nekoliko pod brado in pri posnetku od strani, izven vratu! Po dodanju sredstva za izostritev rentgenske slike niso pokazale nobenih abnormalnosti žrela, požiralnika ali želodca (kar se je potrdilo pri avtopsiji opravljeni po njegovem umoru).

Vse to je vzpodbudilo vroče debate. Te so se razvnele še toliko bolj, ko si je Isaias, sicer s precejšnjim trdom "utelesil" živo mlado kuro ter jo popolnoma mokro, toda živo, spet izvrgel.

Nazadnje smo izvedli še en eksperiment: Isaias je pogoltnil stekleno kroglo s premerom 18 mm, ki se je vidno in otipljivo pojavila na višini dimeljnice, ob zgornjem delu sramnih dlak. Kroglo je pričel potiskati navzdol, vse do penisa, iz katerega je nazadnje spet prilezla ven; toda ne skozi sečnice, temveč pod kožo!

Po nejevernem protestu zdravnikov smo kroglo potem označili in Isaias jo je moral še enkrat pogoltniti. Toda spet se je pojavila po isti poti kot prej. Ko je, skupaj z označbo, padla iz penisa na tla, je za nekaj sekund zavladata poparjena tišina. Vse to je bilo posneto, na video in fotografirano. Skupaj z rentgenskimi slikami razpolagamo torej z neoporečno dokumentacijo.

Do teh fenomenov pride izven stanja transa. Kako jih je mogoče razložiti? Šamanske čarovnije? Preslepitev, trike in prevare smo izključili in na rezultate rentgena tudi ni mogoče pozabiti. Požiralčeva lastna "razlaga", če drži, sovpada z spiritistično hipotezo. Togo in odločno je namreč poudarjal, da mu pri manipulaciji pomaga nekdo iz onostranstva. Zakaj ne? Če nekdo umre, ostane to, kar je bil prej: človek, samo brez fizičnega telesa ... Širom sveta razširjena vera v duhove in prikazni temelji na dejstvu, da vedno znova prihaja do srečanj z njimi: ko oni zgostijo, zavedno ali pa nezavedno, svoje astralno telo, lahko tako za nas postanejo vidni. To je biološki proces razsnovljenja (dematerializacije) in ponovne zgostitve (rematerializacije). Razen tega nič. Za jedrske fizike čisto predstavljivo. Pri Isaiasu je zbuvalo pozornost to, da je bil - preden je pogoltnil večje predmete - videti, kot da čaka na neke vrste "signal" ...

Na svojem potovanju sem spoznal zelo veliko zdravilcev v transu. Tudi v bolnišnicah in sanatorijih. Večina jih je delovala *nekrvavo*. Višjerazvita bitja iz onostranstva se gotovo lahko odpovejo krvavim praksam. Po drugi strani hočejo mnogi pacienti nekaj *videti*, potem jim je lažje verjeti, da se je res nekaj zgodilo.

Adelmi von Vay so bile takšne metode tuje. Njeni onostranski pomočniki so predpisovali zdravila, ponavadi homeopatske globule v višjih potencah ter se posluževali naravnih zdravilskih terapij. Baronica je bolnikom, ki so ponavadi izhajali iz najrevnejših krogov, predpisovala močno hrano. In skoraj vsak je od nje prejel "eliksir", ki ga je zmerom imela s seboj. Recept je našla v neki knjigi iz 17. stoletja, ki jo je izdal nek Dr. Serneft. Morda se nam lahko ti podatki zdijo smešni, toda Adelma je to sredstvo imenovala "življenjski eliksir" in delala z njim desetletja dolgo z velikim uspehom. Lekarnarji bodo gotovo razumeli stare označbe za težo.

Recept za življenjski eliksir.

Pred dvema leti sem pripravila ta eliksir, ki se je že zelo velikokrat, pri nas in pri drugih, odlično izkazal. Aloja 3/2 lota, rabarbara 1/2 kvinte, žafran 1/2 kvinte, cimet 1/2 lota, bela macesnove goba 1/4 lota, mira 3/4 lota, Terra sigilata Feraum 1/4 lota, encijan 3/2 kvinte, angelika 3/2 kvinte, beli jesenček, Rad. dictami alba 3/2 kvinte, srčna moč 1/2 kvinte, beneška terjaka 1 lot, kafra 1 lot, bobrovina 1/2 kvinte, slezova korenina 3/4 kvinte, sena 1/2 kvinte, muškatovi lističi 1/2 kvinte, 6 lotov dobro zdrobljenega sladkorja.

Zmečkaj vse te sestavine dobro skupaj, jih zmešaj s sladkorjem in s terjakom. Potem jih daj v močno steklenico ter čez zlij 1 merico francoskega ali žitnega žganja. Steklenico zapri z mokrim pergamentom ali mehurjem in ko je ta suh, z iglo vanj naredi luknjice. Devet dni mora steklenica stati na temnem mestu, ne preblizu peči, raje na hladnem. Steklenico s sestavinami je treba vsako jutro in večer dobro pretresti. 10. dne prelijemo eliksir, ne da bi pri tem steklenico stresali, v drugo steklenico, tako da vsa usedlina ostane v prvi steklenici. Na usedlino ponovno zlijemo merico žganja in, kot pri prvem postopku, pustimo stati 9 dni, 10. dne pa zadevo izlijemo v drugo steklenico. Odlivka zlijemo skupaj v eno posodo, vse skupaj filtriramo skozi pivnik, nato pa napolnimo steklenice, ki jih dobro zapečatimo. Kolikor starejši je eliksir, toliko boljši je. Kdor ga uporablja dnevno, živi dolgo, ostane zdrav ter ne potrebuje nobenih drugih zdravil. Elikzir, po zatrdilu starega avtorja, utrjuje življenjske moči, hrabri življenjskega duha, krepi živce, blaži protin in putiko, očisti želodec sluzi, poskrbi za dobro prebavo, zdravi bolečine v glavi, dvigajoče hlape, pobija gliste, ozdravi vsako koliko, vodenico, slabost, ozdravil je že celo gluhost, šumenje v ušesih, pri čemer si damo nekaj kapljic na bombažu v uho; na enak način zdravi bolečine zob; čisti kri, je odlično sredstvo proti zastrupitvam in vinjenosti, zdravi vročino in nam da cvetoč videz in zdravi bledost; kot balzam zdravi odprte rane, če ga damo na šarpijo ali pa na platno. V akutnih primerih vzamemo polno žlico. Po težji bolezni ali med poporodno dobo vzamemo dnevno 40 kapljic, zdrav človek pa vzame zjutraj in zvečer 5 kapljic s čajem ali pa na sladkorju. Pri morski bolezni 40 kapljic. Pri pijanosti dve jedilni žlici; pri protinu ali putiki 1 žlico; pri trebušnih kolikah in bledici 3 žlice; za otroke, ki imajo gliste dnevno 1 malo žlico. Pri spremenljivi vročini, ko se pojavi mrzlica, 1 žlico z žlico belega vina. Pri vodenici dnevno 1 žlico, en mesec dolgo.

Dr. Serneft, 1600

Gospe in gospodje, naše znanje o naravi in njenih zakonitostih sicer na vseh področjih ves čas napreduje, ostaja pa kljub temu potrebno popravila, *saj se narava ne konča tam, kjer preneha biti vidna in merljiva*. Poleg tega vse prepogosto spregledamo dejstvo, da naših pet čutov predstavlja vse *premajhno* okno, da bi lahko uzrli vse, kar je dano. Da niti ne govorimo o veselju z njegovi milijardami sončnih sistemov. Od znanja naše civilizacije si ne smemo preveč obetati, ne samo, ker znanje naše civilizacije v glavnem sestoji iz korigiranih napak, temveč ker je usmerjeno materialistično-ateistično in ker ne priznava nobenega drugega mnenja. Materializem vodi v zverinskost. To je spoznal že Schopenhauer in zgodovina človeštva mu pritrjuje. Naj gre ta norost tako naprej, vse do bridkega konca?

Prijatelji, ne pustimo se zavesti. Da je človek in svet *nastal popolnoma naključno*, samo z namenom razmnoževanja, verjeti v to mi ne zadošča. Raziskovanje mejnih področij, ki mednarodno poteka že okoli 150 let, vodi do popolnoma drugačnih rezultatov: izventelesna doživetja, bližnja srečanja s smrtjo, stiki z onostranstvom, čudežne rešitve iz stiske in nevarnosti (angeli varuhi) in še mnogo drugega, vse to potrjuje tisto grandiozno in tolažilno sliko sveta, kot nam jo prikazuje Adelma von Vay (in drugi viri). Knjiga *Duh, sila, snov* sicer ni ravno branje za sprostitev, toda druge njene knjige (*Študije o duhovnem svetu* (1874), *Duhovna oznanjenja* (1910), *Podobe iz onostranstva* (1905), *Sfere med zemljo in soncem* (1890), *Vizije v kozarcu vode* (1877)), kot tudi literatura Društva duhovnih raziskovalcev v Budimpešti (Društvo je bilo ustanovljeno 21. aprila 1871 v Budimpešti. Več o tem v *Duh, sila, snov*, 7. izdaja, 1993, str. 116), nam nudijo več kot dovolj vzpodbude za študije za širjenje našega horizonta. Seveda pa: na vratih onostranstva ni pomembno naše znanje ali družbeni položaj, pač pa nesebična ljubezen, ki smo jo izkazali.

Pripravljenosti za pomoč in angažiranje Adelmi von Vay in njenim res nikoli ni manjkalo. V *Reviji za dušno življenje* so poročali: "V bližini Konjic je vas: Adelma pozna vse prebivalce. Če greš z njo na sprehod, je srčno lepo videti, kako vsi, ki jih srečaš, veliki in mali, srečo izžarevajoči hitijo k Adelmi, da bi ji poljubili roko. Z vsemi govori prijateljsko, se zanima za njihove družinske člane, pozna namreč vse. Mnogi so bili njeni pacienti in vsi so njeni varovanci. Pogosto se poda na dolgo pot, da obiše bolnike, ki ležijo v posteljah, jim prinese zdravila, hranljiva živila in pijačo."

Gospe in gospodje, potem ko sem od vdove dunajskega inženirja Hansa Malika prejel avtorske pravice za knjigo *Duh, sila, snov*, sem - s finančno pomočjo nekaj prijateljev - izdal dve novi izdaji. Zdaj, v mojem 89. letu, me to, da se v zemeljski domovini zakoncev Adelme in Ödöna von Vaya, na mednarodno opaženem simpoziju, prepozna neizmerljiva vrednost prejete dediščine, da je ta cenjena in iztrgana pozabi, navdaja z globoko hvaležnostjo in srečo. Vsi ki k temu aktivno prispevajo, naj bodo blaženi na svoji poti!

Dovolite mi, da še na kratko nekaj povem o "temi bog". O bogu po religioznem pojmovanju se ni smiselno prepirati. Pojmi, ki jih premore človek tvorijo boga k kateremu moli, nam pravijo od onkraj. Da si boga predstavlja kot ljubečega očeta, ki ga lahko nagovori, je za človeka, ki je pripravljen verovati, najboljša definicija. In to je tudi mogoče izkusiti. Osebno pa lahko izkusimo tudi *realnost sveta angelov* (Primerjaj: R. Passian, *Der Engelreigen. Antworten und Beweise zur Existenz von Engeln (Angelski ples v krogu. Odgovori in dokazi za obstoj angelov)* Reichl-Verlag, D-56329 St. Goar, 2008, ISBN 978-3-87667-286-1). Kdor je to knjigo brez predsodkov prebral in še vedno ne verjame v angele, temu res ni pomoči.). Angeli sami sebe vidijo kot *božje sle*, še posebej kot naše angele varuhe. Spremljajo nas skozi

zemeljsko življenje, poskušajo okrepiti naše zaupanje v boga in nam - če je mogoče - stojijo ob strani v skrbeh in v stiski. Torej mora za nas delovati nepredstavljivo število zaščitniških bitij! Ne bi bil torej čas da se vprašamo: Zakaj in čemu takšno angažiranje enormnega števila oseb, če pa smo ljudje zgolj naključno nastale življenjske oblike, brez višjega smisla in namena?

Gospe in gospodje, iz spiritualnega stališča je manj pomembno, kje smo, kot pa kam se gibljemo; ali vegetiramo v duhovni otopelosti, ali pa se potrudimo in se razsvetlimo o našem od kod in kam. To zadnje počnemo. Naše priznavanje predstave sveta, kot je ta v knjigi *Duhu, sili, snov*, sicer ne zdravi nobenih boleznih, ne rešuje stisk in udarcev usode, *odvzame pa želo smrti*. Neizmeren obup pri smrti bližnjih skorajda ni več mogoč, kajti naše vedenje nam prinaša gotovost v srečno ponovno snidenje in v to, da bomo za vedno ostali združeni v nekem *boljšem* svetu!

Za konec se želim, gospodu Janu Ciglencečkemu, pa tudi vsem drugim soustvarjalcem tega kongresa, srčno zahvaliti, tudi v imenu moje žene, za prijazno povabilo, na katerega sva se odzvala z velikim veseljem. Hvaležen to razumem kot izraz spoštovanja mojemu pet desetletij dolgemu delovanju.

Naj se poživljajoča luč Slovenskih Konjic / Gonobitza in Tiszalöka (kjer je bila napisana knjiga *Duh, sila, snov*) blagodejno prenaša naprej, kot duhovna podlaga orientacije brezmejnega razumevanja človeka, sveta in boga!

Tako naj bo!